

Պարույր Սևակ

Դոան գանգի առաջ

Ես կոճակն եմ սեղմում.

-«Բո՛րբ», - գնգում է գանգը,

Իսկ սենյակիդ ներսում արձագանքում՝ «բոսո՛ր»:

Սպասում եմ: Մի պահ:

Մի պա՛հ: Թե՛ ողջ մի կյանք,

Որ նման չէ, ավա՛ղ, հոսող ջրի կյանքին:

Սպասում եմ և՛ «մո՛ր»-

Ձայնը ետ է դառնում

Եվ չակերտի նման ինձ իր մեջ է առնում:

Դու չե՞ս վերադարձել:

Մուտ է ուրեմն, այո՞,

Թե կա մի վեցերորդ ինչ-որ զգայարան:

Մուտ է ուրեմն, այո՞, մանկությունից ծանոթ

«Միրոս վկայում է» այն խոսքը, որ գուցե

Մարդկայինն է բոլոր խոսքերի մեջ մարդկանց...

Ու կոճակն եմ սեղմում՝ կոկորդի՛ պես,

Եվ այդ խեղճ կոկորդը խոխոտում է խոպոտ:

«Գո՛րշ», - սողում է ձայնը՝ հորանջի՛ պես՝ դանդա՛ղ:

Սպասում եմ: Մի պա՛հ: Թե՛ բովանդակ մի կյանք,

Որ խաչվում է քո տան սանդուղքների գլխին,

Խաչվում՝ պաշտամունքի չարժանացած:

Սպասում եմ և՛ «սև»,
Ձայնը գույնի փոխված՝
Կրկին ետ է դառնում
Եվ ինձ առնում
Իր սև շրջագծում մահագղային...
Դու տա՛նք չես: Պա՛րզ է: Դու չե՛ս վերադարձել.
Որք ես թողել և՛ ինձ,
Ե՛վ մի ամբողջ քաղաք,
Եվ հերքել ես մի բան, որ հաստատել է պետք.
Ա՛յն, որ կա վեցերորդ զգայարան,
Եվ որ մարդկանց «սիրտը վկայում է» իրո՛ք:
Ու կոճակն եմ սեղմում.
«Սե՛ր», - ճշում է զանգը,
Իսկ սենյակիդ ներսում արձագանքում՝ «կարո՛տ»...
Սպասե՛լ եմ: Որքա՞ն...
...Ու երբ վերջին անգամ
Բթամատս նորից կոճակին եմ դնում՝
«Բո՛րբ», - հնչում է անվերջ, դողանջում է կրկին,
Եվ այդ «բորբ»-ի հուժկու արձագանքը («բոսո՛ր»)
Արդեն լուսաբացի կիսաքնում
«Բարի լույս» է հնչում բոլո՛ր կանանց համար,
Որոնց ես չեմ սիրում, որովհետև
Քեզ եմ սիրում նույնիսկ ա՛յն ժամանակ,
Երբ որ իմ դեմ դուռըդ բաց չի լինում:

20.X.1962թ.

Երևան